

subliniat sentimentală, chiar melodramatică a textului (prin scenă trec periodic întrupările infantile și adolescenține ale lui Liubov Andreevna și ale lui Lopahin, prematur îndrăgostite și pentru acest motiv "fugărite" de către mama celei dintâi, din nostalgicul dulap al copilăriei ies felurite obiecte de mirare, ca din cutia magică a unui scamator, etc.), Lily Popa Alexiu, actriță, de altfel, serioasă și stimabilă, s-a dovedit copleșită de dificultatea rolului Ranevskaia, am văzut portretizări convingătoare (Marcel Anghel –

Lopahin, George Sobolevski – Petea Trofimov, Ozana Ciubotaru Costin – Duniașa) alături de ipostazieri complet anapoda (Petronela Ene Dimofte – Ania, Doinița Mantale – Varia, Cătălina Rusu – Charlotta Ivanovna), precum și un Firs interpretat impecabil (și aproape incredibil, în context) de către Constantin Petrican, am auzit muzică în supraabundență și, în-deobște, în dezacord cu atmosfera, am asistat la vreo nouă finaluri succesive (chiar îmi pare rău că nu le-am numărat cu dinadinsul), publicul din

sala Teatrului "Lucaefărul" din Iași – unde a fost găzduită reprezentația –, alcătuit preponderent din tineri, a urmărit cu atenție spectacolul și a aplaudat călduros la sfârșit. Concluzia: la Teatrul "V.I. Popa" din Bârlad s-a pus în scenă *Livada de vișini* de Anton Pavlovici Cehov.

Alice Georgescu

P.S. Trebuie lăudată fără rezerve îndârjirea cu care ansamblul bârlădean luptă pentru a se menține, cum poate, în formă.

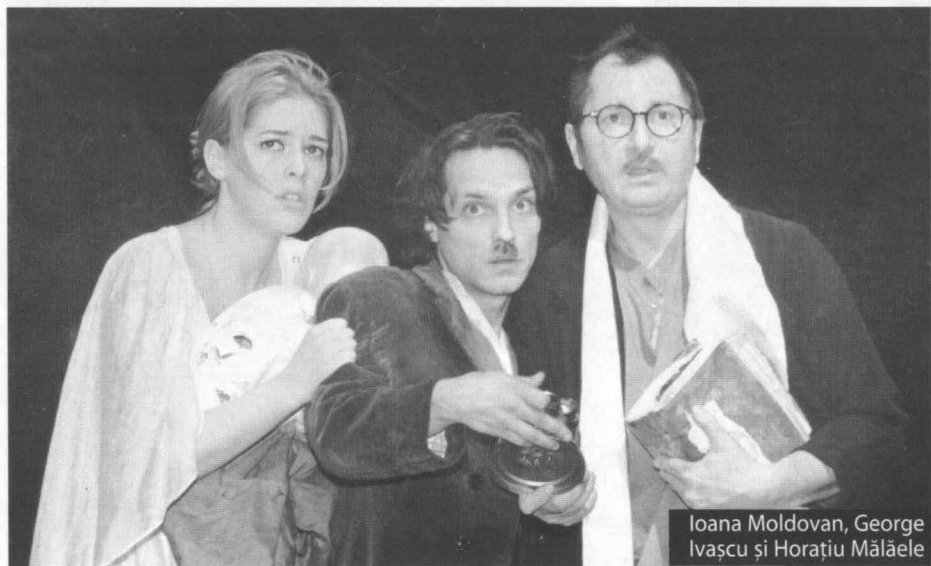
Hazul sinucigașilor

Ratații au o problemă cu sinuciderea: dacă e adevărat că viața le refuză orice împlinire, atunci și ultimul act va fi tot un eșec. E nevoie de multă decizie și concizie pentru a-ți lua viața, e necesar un bun raport cu timpul și cu trecerea lui; fără o capacitate de anticipare și o reacție adecvată la accidentele neprevăzute, intențiile devin ridicole. Iar ridicolul nu ucide decât în literatură.

Cei trei sinucigași din piesa lui Paul Ioaachim sunt, de fapt, niște palavragii ai suferinței, regizori leneși ai unei piese a cărei premieră nu va avea loc niciodată. Ei ajung pe podul sinucigașilor încărcăți de obiecte-amintiri, de care, evident, nu se pot despărți. Memoria aspirațiilor, a jignirilor îi ține în viață, stavilă în calea unei desprinderi autentice. Le lipsește instinctul autodistrugerii; dimpotrivă, ei vor să pedepsească lumea, să o trezească din indiferența ei. Sunt niște ființe supărate, umilite din cauza indiferenței vieții.

Derivată din teatrul absurdului, scrisă într-o vreme când acest curent coagula expresia filozofică a mitului lui Sisif și deriziunea ucigașilor fără simbrerie, așteptarea fără speranță și sinuciderea lumii prin toleranța față de rinoceri și incendiatori, piesa folosește procedeele elaborate în capodopere modelând disperări de romanță. E ca și cum s-ar face ciorbă de pește din *saumon fumé*. Dar rezultatul e plăcut (gustos), pentru că are haz: Horațiu Mălăele asumându-și parțial sau integral aproape toate elementele de concepție ale spectacolului, îi conferă acestuia unitate și fluiditate. Decorul și costumele creează cadrul vag simbolic al acțiunii, obiectele caracterizează personajele dincolo de ceea ce vor acestea să se știe despre ele. Ritmul trece cu bravură peste dorința de înduioșare.

PODU', versiune scenică de Horațiu Mălăele după comedia Podul sinucigașilor de Paul Ioaachim ● TEATRUL NAȚIONAL "I.L. CARAGIALE" din BUCUREȘTI ● Data reprezentației: 18 martie 2000 ● Regia și scenografia: Horațiu Mălăele ● Muzica: Nicolae Voiculeț ● Distribuția: Horațiu Mălăele (Neînțeleșul), George Ivașcu (Îndrăgostitul), Ioana Moldovan (Fata).

Ioana Moldovan, George Ivașcu și Horațiu Mălăele

foto: Mihail E. Cratofil

În distribuția tipărită în caietul-program, personajul interpretat de George Ivașcu este definit ca Îndrăgostitul. Poate e îndrăgostit de propria persoană, atât de măreață în viziunea sa, atât de neînsemnată în ochii celor din jur și atât de zbuciumată ca urmare a interiorizării acestui decalaj. Actorul izbuteste să arate convingător cum conștiința propriei superiorități se exprimă prin ticurile complexului de inferioritate, comicul este de sorginte intelectuală, dobândirea concluziilor eronate, ne arată actorul, presupune tot atâta efort cât și pentru cele corecte. Privit din afară, acest efort este comic. Autoritar și energic, Horațiu Mălăele dinamizează evoluția conflictului. Agresiv și bătăran, sigur de sine și când este derutat, perso-

nalul pare foarte transparent, dar actorul, cu extraordinarul său instinct, sugerează complicațiile, meandrele unui asemenea temperament. Investiția sa în posibila mârliană a sinuciderii e inedită și asigură surpriza în desfășurarea unei fabule previzibile. Ioana Moldovan, evident crispată la început, își regăsește, o dată cu stăpânirea de sine, și aplombul necesar. Inclus în programul de promovare a dramaturgiei românești contemporane, spectacolul se autopromovează într-un mod convingător, nepropunându-și mai mult decât poate da. Probabil că acest program ar trebui utilizat pentru proiecte în care amenințarea sinuciderii să fie mai consistentă.

Magdalena Boiangiu